

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Η ΜΗΛΙΑ ΤΟΥ ΦΡΟΥΡΑΡΧΕΙΟΥ

«Άλλοι τραγουδῆσανε καὶ τραγουδᾶνε τὶς Μηλίτσες :

Μηλίτσα μου, δὲν μοῦ μιλάς,
δὲν μοῦ μιλάς, μηλιά μου...

«Άλλοι τραγουδῆσανε καὶ τραγουδᾶνε τὶς
Μηλιές ἢ τῆς Μηλιάς τὰ μῆλα :

Μῆλο μου κατακόκκινο
κι' ἀπὸ μου δροσάτο,
τὰ κάλλη σου δὲν βρίσκονται
στὸν οὐρανὸ ἀπὸ κάτω.

Κι' ἄλλοι πάλι, ποὺ πῆγαν νὰ φάνε...ἀτη-
γορευμένα μῆλα, πέσανε καὶ τσακιστήσανε :

Ἢ γι' ἀγάπη μοιάζει μὲ μηλιά
σ' ἐνὸς γκρεμοῦ τῆς μέσης,
κι' ὅποιοι τὰ μῆλα τῆς ἔζητ'
θα γκρεμιστῇ νὰ πέσῃ...

Ἐγὼ οὔτε Μηλίτσες ἐφαίλα, οὔτε Μηλιές
τραγουδῆσα, οὔτε ἀτηγορευμένα μῆλα ζήτησα
νὰ δρῶντο. Ἐκαίμα ὅμως καὶ τὶ καλὺτερο :

Φύλαξα κάποτε μιὰ μηλιά. Τὴν
φύλαξα μὲ ἀμπελόφυλλον καὶ ἀμπελόφυλλον,
μὲ ἱσοστάσιο καὶ ἕξιφος !...

Καὶ ἐξηγοῦμαι :

Ἦσαν ἡ πρῶτες τῆς ἐπιστρα-
τεύσεως ἡμέρες. Τὸ Μεσολόγγι
γεμάτο ἀπὸ ἐφεδρὸν καὶ τα-
θερνεία μὲ κρασί καὶ μεζέδες...

Μονάχα ψάρια δὲν εἴρισκε κανέ-
νας. Ἀλλὰ ψάρια Μεσολογγίτικα οὐδέποτε βρίσκονται στὸ Μεσολόγγι !

Μπακαλιάρος τῆς...Νορβηγίας, λοιπόν, κι' ἅγιος ὁ Θεός !...

«Πριάρια» ὅσα ἤθελες... Καὶ «πριάρια» μὲ καμάκια, «λεφουσί»,
σὰν κοπάδι ἀπὸ μαρίδες.

—Ἀντί, μωρὲ βλάδι! Μὰ τ' ἦν Παγαῖα, σ' ἔλεον !...

Τὶ εἶχαν γίνε ὅμως τὰ ψάρια τοῦ Μεσολογγίου ;

Αὐτὸ οὔτε τὸ σχεφθήκαμε ποτὲ καὶ οὔτε ἦταν δυνατόν νὰ τὸ ἐξετά-
σουμε τότε.

—Μὰ τὸ Θεό, μωρὲ βλάδι !...

Φρουραρχεῖο, λοιπόν, στρατῶνα καὶ τα-
θερνεία, κόκκινο κρασί καὶ Μεσολογγίτικα
τῆς ἐποχῆς τραγοῦδια :

Γελάς, γελοῦν τ' ἀστερία,
κι' ἀνθίζουν τὰ κλαριά,
γιὰ σέανε κυρά μου...
γιὰ σέανε κυρά...

Ποιά ἦταν ἡ κυρά ἐκεῖνη, γιὰ τὴν ὁποία
γελοῦσαν τ' ἀστερία κι' ἀνθίζουν τὰ κλα-
ριά ; Καμία. Ἦ μᾶλλον ἦσαν τῶν ταθερ-
νείων ἢ βαρέλλες, γεμάτες καὶ στοργικὲς,
κόκκινες, προκλητικὲς καὶ γελαστές, σὰν κα-
λοθερμένες καὶ πρόσχαρες κυρίες...

Καὶ ἔπειτα Τσιρλίδα, φροῦρο, κοινθέντα στὸ καφενεῖο μὲ τὸν πι-
λιετὴ καὶ φίλο Λαμπρακάκη, ὅταν στὸ «Βύφωνα», γεμάτον ὄνειρα αἰ-
ριανῶν ἡρωϊσμῶν. Ζούσαμε σ' ἓνα περιβάλλον, ποὺ σοῦ θύμιζε ἡρώας.
Ὁ ἐπιλοχίας, ὁ Γιάννης ὁ Σισιάνης, μὰς ἐπέτρεπε νὰ κοιμηθῆμεθα, φιλι-
κῶς, ὡς ἔλεγε, ἔξω τοῦ στρατῶνος. Παλιοπαρέες λοιπὸν ἀποδῶ κι' ἀπ'
ἐκεῖ, μὲ τὸν ἀδερφὸ τοῦ Ρήγα Γκόλφη, ἐφεδρὸ καὶ τραπέζιτικό, ζοῖ
ἡσυχ, εἰρηγική, ἐν παραμοναῖς πολέμου, ζοῖ ἡλιναῖα, χρωματίζῃ ὅπως
καὶ τὸ ἔδαφος τοῦ Μεσολογγίου...

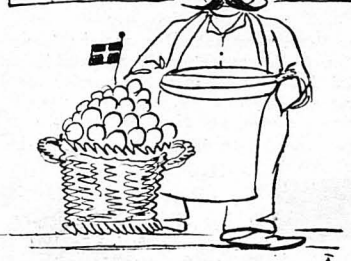
Πολλὲς φορὲς πῆγαν στὸ Φρουραρχεῖο κι' ἔβλεπα τὸν Τασούπουλο,
μόνον ἀνθηπασπιστήν, ἓνα παιδί καλὸ, ψηλὸ, μελαχροινὸ, γεστόν πα-
τριωτισμὸ καὶ φαντασία, ποὺ σκοτώθηκε κατόπιν στὸ Κιλίς ἀπὸ μιὰ ὀ-
λόσωμη ὀδίδα.

Στοὺς Φρουραρχεῖον τὴν αὐτὴ φάνταζε μιὰ τοιφοτὴ μηλιά, γεμάτη
μῆλα κατακόκκινα, σὰν στήθη εἰχίμα καὶ ἄφθονα γερὴς χωριτοπούλας.
Στεκόταν σὰν κοπέλλα ντροπαλὴ ἐκεῖ, γεμάτη κοκκινίσματα παιδικὰ
στοὺς στρατιώτες, ποὺ τῆς κλέβανε τὰ κόκκινα τὰ μῆλα.

Μιὰ μέρα ὅμως, ποὺ εἶδα
νὰ τῆς τσακίζουν καὶ τὰ κλα-
διά ἀκόμα, ἐθιμώσα, ἐπενέ-
διν ὥς...ἀνότε-
ρος, ἐφώνασα
καὶ τοὺς ἐδιώξα
ἀπὸ ἐκεῖ κα-
κὴν - κακῶς.

—Μπαράβο σου,
παιδί μου, ἄ-
κουσα ἄξαφνα
μὰ φωνὴ πάνω
ἀπὸ τὸ παρὰ-
θῆρο τοῦ Φρου-
ραρχείου. Ἦ-
ταν ὁ Φρουραρχ-
ος. Ἐλα δῶ !
Σὲ ποῖο λόχο
εἶσαι ;...

ΟΠΩΡΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΜΑΡΚΟΣ ΜΠΟΥΚΕΤΟΣ ΤΣΑΡΗΣ

Ἢ ἀγορὰ ἦταν γεμάτη μῆλα...

Μήπως ἤξερα ;...

—Στὸ λόχο τοῦ...Γιάννη τοῦ Σισιάνη ! τοῦ ἀπάντησα, καὶ γυμνάζω
τοὺς ἀνεπιδέκτους.

«Ἀνεπιδέκτοι» ἐλέγοντο ὅσοι δὲν σκαμπάζα-
νε ἀπὸ γυμνάσια.

—Ἀκουσε... Αὐτὸ ποὺ γίνεται ἐδῶ, νὰ μπαί-
νουν οἱ στρατιῶτες καὶ νὰ κλέβουν τὰ μῆλα
τῆς μηλιάς τοῦ Φρουραρχείου, δείχνει ὅτι ὁ
στρατὸς αὐτὸς δὲν ἔχει οὔτε πειθαρχία, οὔτε
σεβασμὸ στοὺς ἀνωτέρους του !...

—Ἐτοί εἶνε ;

—Μάλιστα.

—Σὺ ὅμως φαίνεται πὼς ἔχεις συναίσθησι
τῆς καταστάσεως εἰς ἣν ὅλοι σήμερα βρισκό-
μαστε καὶ τῆς ἀποστολῆς ποὺ ἔχουμε καὶ τῆς
θεσέως σου ὡς στρατιώτου !...

—Ἐτοί εἶνε ;

—Μάλιστα.

—Λοιπὸν, ἀπὸ σήμερα σὲ ἀποσπῶ ἐδῶ. Θὰ
μείνεις στὸ Φρουραρχεῖο !...

—Μά... δὲν ξέρω γράμματα ! Ἐγὼ γυμνά-
ζω τοὺς ἀνεπιδέκτους τοῦ Λιαροκάκη, τοῦ
Χόχτουλα ! Τί θὰ γίνουν αὐτοὶ ;

—Ὅχι, δὲν θὰ γράψῃς. Θὰ κάθῃσαι στὸν
κρητὸ καὶ θὰ φύλῃς τὴν μηλιά !...

—Ἐνας ἐάν
τὴν ἀγγίσῃ, θὰ τὸν ἀναφέρῃ !...

—Ἐνα μῆλο
χάθηκε, ἀλλοίμονο σ' ἐμένα !...

—Μοῦ ἐπιτρέπετε, κύριε Ταγματάρχα !...

—Δὲν πᾶνε ὅλα νὰ χαθοῦν !

—Ἀνέλαβα λοιπὸν ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα. Ἐτοί γλυτώσανε τὰ μῆλα τῆς
ἡμέρας. Ἀλλὰ τὸ βράδυ, σὰν ἔλινε τὸ Φρουραρχεῖο, τὰ τρώγαν...ὁ
φρουρός.

Τὶ διάβολο νὰ ἔκανα ! Νὰ ξενυχτῶ καὶ τὴ νύχτα, ἦταν ἀνθρωπίνως
ἀδύνατον. Οὔτε μυθολογικὴ Ἑσπερίς νὰ ἦ-
μουν...

Ἀλλὰ καὶ χωρὶς αὐτό, ἡ φρουρήσις τῆς
ἡμέρας μὲ κόπασε πολὺ. Βόλτες γύρω - γύ-
ρω στὴ μηλιά, σὰν ἄλογο στὸ ἐλατοτριβεῖο.
Ζοῖ μαγγανοπήγαδο. Ἦ παλῆς παρῆς
περνοῦσαν καὶ μὲ πείραζαν :

Περιελάκι φουνατό,
μηλιές, γεμάτες μῆλα...

Ἐσκαγα !...

Μοῦ ἐρχόταν νὰ φύγω. Ἀλλὰ ἔλα «ποῦ εἶ-
χα καὶ συναίσθησιν τῆς καταστάσεως καὶ τῆς
ἀποστολῆς μου ὡς στρατιώτου» ! Ἀρχισα
λοιπὸν νὰ τὰ βάξω μὲ τὸ δένδρο τὸ φτωχό...

Δὲν περάσανε ὅμως τέσσερες - πέντε ἡμέρες, ἀπὸ τότε ποὺ ἀνέλαβα
τὰ ἔργα καὶ καθήκοντά μου, καὶ πάω ἓνα πρωὶ καὶ βροῖσω...ρημαγμένη
τὴν μηλιά ! Γεννὴ καὶ μαθημένη !...

Καὶ τώρα ; Ντροπὴ, παρατηρήσεις, διαπομπέσεις ἐπὶ ἀναξίτητι, ἴσως
καὶ παρεξηγήσεις ὅτι τὰ μάγενα ἐγώ, Σταροδικεῖο, κατηγορία ἐπὶ κλοπῇ
στρατιωτικῶν εἰδῶν καὶ τρέχα γιὰ νὰ βρῇς ἄρη !...

Ὅταν ἡ πρῶτες, ἡ καὶ αὐτὲς αὐτὲς ἰδέες πέρασαν, ἦσαν ἡ δεύτερες ἡ
σκέψεις, ἡ ψυχρὲς. Ἀφοῦ δὲν ὑπόφευγα νὰ προλάβω τὸ κακό, πὼς θὰ τὸ
διορθώσω ;...

Καὶ δὲν ἄργησα νὰ βρῶ μιὰ λύσι.

Ἢ ἀγορὰ ἦταν γεμάτη μῆλα τέτοια καὶ καλύτερα καὶ μῆλα φθινα.
Πῆρα μερικὲς ὁκάδες, πῆρα καὶ πράσινη κλωστή καὶ τὰ χρώμασα στοὺς
κλάδους, ἀναπληρώσας ἀφθονότερα τὰ ὅσα εἶχαν κλατεῖ τὴ νύχτα.

Κι' ἀπὸ τότε δούλευε ἡ μηχανή.

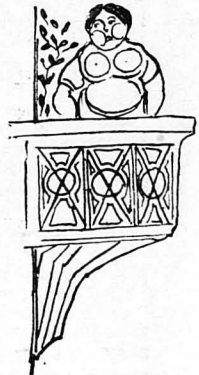
Τὸ βράδυ μοῦ τὰ κλέβανε καὶ τὸ πρωὶ ἐγὼ πεισιπαικτὰ τὰ ἀναπλήρω-
να. Ἐτοί κατάντησε ἡ μηλιά νὰ εἶνε περισσότερα τὰ μῆλα τῆς, παρὰ
τὰ φύλλα τῆς ! Τόσο, ποὺ ἐνθουσιαστήκα κι' ἐγὼ κι' ἄρχισα νὰ τρα-
γουδάω :

Μηλίτσα, ποῦ-
σαι στὸν γκρε-
μό,
τὰ μῆλα φορ-
(ταμένη),
τὰ μῆλα σου
(λιμνίζουμαι)...

Τόσο εἶχα
ἐνθουσιαστῇ,
ποὺ καλοῦσα
μεσημέρι καὶ
βράδυ τὴν ὁρ-
δινάτῃ τοῦ
Φρουρὰρχο
καὶ τοῦ...ἔκο-
δα τὰ πό δι-

Περὶσσότερα ἦσαν τὰ μῆλα τῆς
μηλιάς, παρὰ τὰ φύλλα !

Μηλίτσα, ποῦσαι στὸν
(γκρεμό, τὰ μῆλα φορτωμένη)...

Ἦταν ὁ Φρουράρχος !...

αλεχτά μηλα, για να τα πάη του κυρίου Ταγματάρχου !... Πεταότες, πιάτα γιμάτια και τελειωμό δεν είχαν... Κλέβαν οι στρατιώτες δηλαδή, πάλι γεμάτη η μηλιά...

—Μωρέ, τί θαύμα είν' αυτό ;... Μωρέ τί παραγωγή είνε αυτή έφέτος !... Μηλιά είνε αυτή η έργοστάσιο ;...

—Εθαύμαζε ο καλός εκείνος Φρούραρχος.
—Μανάβικο !... του άπαντοῦσα εγώ κοινοπονήρωσ.

—Μπράβο, δεκανέα μου !...

Και μιά πού οι καιροί ήταν ευνοϊκοί κι' άνέμιον εύφορία στις μηλιές, και ο Θεός άρχισε τα θαύματα στην Έλλάδα, έθεώρησα περιττό κι' εγώ να κάθωμαι να φυλάω και την ημέρα τη μηλιά... Και βρήκα τον στρατώνά μου, τίς παρές, τους άνεπιδέκτους, την πρό ημερών ζωή, φροντίζοντας μόνο να κρεμάω και ν' αναπληρώνω όσα μηλα κλέβανε και την ημέρα οι φαντάροι.

Τουρλίδα πάλι, υἱός του Καγιάλη, φρούριο, 'Ηρώων, καμιά βολτίτσα στις γειτονιές και τραγουδάει, πού άρχιζε :

Τα ρόδα, τα τριαντάφυλλα,
της άνοιξης καμάρια...

Μεσορρανούσε με τό :

Πάλι μεθυσμένος είσαι,
πάλι τα ποτήρια σπας,
πάλι τον κουτσάδακι κάνεις,
πάλι ξύλο θές να φας !...

Και τελείωνε με τον Έθνικό 'Υμνο η τόν...ταπιό :

Το Μεσολόγγι να καή,
κι' η Πάτρα να βουλιάξη,
και τον καυμένον Έπασχο,
Θεός να τον φυλάξη...
Πάωει κορίτσια άμορφα,
και άνδρες παλληκάρια,
και σαν άκούει πόλεμο,
χύνονται σαν λιοτάρια !...

—«Τριπώνουν μέσ' στ' αιώματα !», μας πρόσθεταν, περπατώντας μας, οι «αυρομάνοι» !...

Καλά περνούσε έτσι η ζωή κι' η μηλιά ήταν πάντα φοτωμένη μηλα, όταν ένα πρωί ήθε μιά διαταγή και μιά συνετήρσε όλους.

Πάει και του Μεσολογγίου ο Φρούραρχος, πάει και της μηλιάς ο...Φρούραρχος, πάνε και η παρέες και τα τραγούδια, η Τουρλίδα, το 'Ηρώων, πάει κι' ο «Βύρωνα», πάει και το Μεσολόγγι, πάει και η μηλιά, και ο Λαοκρατικός και το καφενείο...

Σκορποχώρι !...

Έμεις στη Μακεδονία κι' ο Φρούραρχος, ο Μιχ. Κωτούλας, στο Αίγαϊον Πέλαγος. Από μιά έφημερίδα, πού έπεσε κάποτε στα χέρια μου, σαν ήμουνα στην Μπίγλαστα της Κορυτσάς, είδα ότι αϊμαλώτισε στην Αμυνότητα της Χίου 14 Τούρκους άξιωματικούς και 400 στρατιώτες και τους μετέφερε θριαμβευτικώς στην Αθήνα!

Τον Φρούραρχο Μεσολογγίου τον ξαναείδα στον μεγάλο πόλεμο, επί αμφάλτης Βουλγαροφώνων, κατά τα 1916 — 1917, εκεί κοντά στην Έλαιοσσώνα, μιά μέρα πού κατέβαινα διά...ξηράς, από την Κατορία στην Αθήνα.

Θυμηθήκαμε τότε τα παλιά.

Μορς θυμάσαι, μου είπε, την εύφορία της μηλιάς !... Νοιάζει και νεις ότι εκείνη τη χρονιά όλα τα καλά τα έφριξε ο Θεός στην Έλλάδα. Νικες, δόξεις, μηλα, μεγαλεία !...

—Την ξαναείδες, πού ρώτησα.

—Την ξαναείδα. Είνε διό - τρία χρόνια, αλλά δεν κάνει πιά τόσους καρπούς !... Αλλά τί ήτανε, μωρέ παιδί, κείνο !... Θαύμα !... Αληθινό θαύμα του Θεού !... Πρώτη φορά στη ζωή μου είδα τέτοιο πράμα !... Θαύμα ! ψιθύρισα κι' εγώ.

Και ήταν πράγματι ένα θαύμα. Μόνο πού το θαύμα εκείνο δεν ήταν του Θεού, όπως νόμιζε ο καλός εκείνος άξιωματικός, αλλά του...δεκα...
ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΧΡΥΣΑ ΛΟΓΙΑ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΕΣ

—Ο ύπομονητικός άξιζει περισσότερο από τον γενναίο.

—Όλα έχουν το γιατρό τους, εκτός από το θάνατο.

—Όποιος παραφωνάει το διάβολο, θα τον ιδί στο τέλος μπροστά του.

—Τα γερατιά άρχίζουν άφύστος μαυρίζε η καρδιά κι' όχι άφύστος άπαρίζουν τα μαλλιά.

—Όταν μιλάς άσχημα, πρέπει ν' άνέχεται κάθε είδους απάντησι πού σοφ δίνουν.

—Ευενηντα τοίς εκατό η λέξις «εμπιστοσύνη» έξηγείται με τη λέξι βλακεία.

—Η μεγαλειότερη νίκη είνε εκείνη πού κατορθώνεται χωρίς να χιρθή αμα.

—Ο γάμος μοιάζει με μερικώς σκυιές, πού τα πρώϊμά τους σκα είν' άγοιρα και τα δῆμα δεν άξιζουν.

—Και η λιγώτερο παρατηρητική γυναίκα δει μάθη ότι την άγατάτε, πριν το πληροφωρηθήτε σεϊς οι ίδιοι.

—Ο άνθρωπος πού δεν έχει χρήματα είνε ίσως πτωχός. Αλλά ο άνθρωπος πού δεν έχει παρά μόνο χρήματα, είνε το πτωχότερο πλάσμα της γῆς.

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΤΟΥ ΑΛΦΟΝΣ ΑΛΛΑΙ

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΟΥΛΑ ΠΟΛΥ ΜΟΝΤΕΡΝΑ

Ήταν μιά φορά κι' έναν καιρό — έτσι δεν άρχίζουν όλα τα παραμύθια ; — μιά γυναίκα. Μιά γυνακουλά πολύ όμορφη και ταχαλίνα. Ό άνδρας της, αυτός δά ήταν άσχημος σαν τέρας και κοιτούς σαν ζώο ! Τα αισθήματα συνεπώς της γυνακουλιάς αυτής πρὸς τὸν άνδρα της ήσαν χλιαρότατα, ενώ αυτός ο καϊμένος διάτρεπε και στη φωτιά σ' ένα της νεύμα. Αυτό, θά μου πῆτε, συμβαίνει συχνά σε πολλά άνδρόνυννα. Καλά. Άς τ' άφήσουμε λοιπόν αυτό...

Αυτή η ευγενική γυνακουλιά κι' αυτός ο πρόστυχος άνδρας φτωχοποισαν μέσα στη φτώχεια. Ό χοινός δεν έλπιμύριζε στο χρηματοκοιτίο τους. Μάλιστα — τί ; να τα κρύβουμε τώρα ; — δεν είχαν καν χρηματοκοιτίο.

Τὸν άνδρα δεν τὸν έννοιαζε αυτό.Αυτός με μιά ρέγκα, με μιά φορεσιά έτοιμα ρούχα περνούσε. Μά η γυναίκα του ήσπογεσε πούδ από τη φτώχεια και συχνά η γειτονία την άκουγε να φωνάζη απέλπισμένη :

—Άχ, Θε μου ! Πώς μπορεί ο κόσμος να ζῇ στη φτώχεια !

Είχαν δύο - δύο εισόδημα 1800—2000 φράγκα το μήνα. Ό άνδρας της ήταν ύπάλληλος στην «Έταιρεία Γενικής Εισαγωγῆς τίς...Φιλοξήρας στη Βόρειο Ίσπανία».

Θά μου πῆτε με 2000 φράγκα το μήνα ζούνε δύο άνδρες ; Δεν ζούνε, μά ήθελα να ξέρω τί θά κάνετε το λόγον σας, αν έπαίρινατε μόνο 2000 φράγκα το μήνα κι' είχατε μιά ώραία και κομψή γυναίκα, πού της άρέσουν περισσότερο τα μεταξωτά παρά τα βαμβακερά έφάσματα, πού θέλει γούνες, χρυσάμικα, διαμαντινά κλπ. κλπ.

Θά χρωστούσατε ; Μά κι' ο άνδρας της ώραίας γυνακουλιάς έξάντλησε κάθε πίστωσι. Κι' όσο πήγαινε, τὸ νοικοκυριό τους έφτώγιανε πιο πολύ.

Ένα βράδι, ύστερ' από ένα γεύμα λιγότερο από κάθε προηγούμενο — πρώτος τοί λέγειν, γιατί λιγότερο γεύμα από το ξέρω πωμά δεν γίνεται — η όμορφη γυνακουλιά έπήγε κοντά στον άνδρα της, πού είχε πέσει στο κρεβάτι, και χαϊδεύοντάς τον τα μαλλιά, τὸ ελε με τρυφερή φωνή, πού είχε χρώνια να την άκούση ο πτωχός :

—Ανδρούλη μου, ξέρεις τί εδιάδασα σ' αυτό το κομμάτι της έφημερίδας πού είχε, το πωμά μέσα ;

—Τί ;

—Την ιστορία ενός άνδρός, πού έπειδή βορίζοταν κι' αυτός σε φτώχεια σαν τη δική μας, ασφάλισε τη ζωή του κι' έτσι η γυναίκα του πήρε την ασφάλεια κι' έζησε ύστερα πλουσιοπάροχα...

—Νά πεθάνω, βρε γυναίκα, θές ; Δεν λυπάσαι, άτονη ;

—Νά πεθάνω, για να πάρης εσύ την ασφάλεια ;

—Κοιτέ, πούς σοῦ είπε να πεθάνης ; Σ' έχω γω για πεθαμό ; Δεν υ' άρπασε να τελειώσω την ιστορία μου. Αφού, πού λές, ο άνδρας έκείνος ασφάλιστρε στ' όνομα της γυναίκας του, ύστερ' από λίγον καιρό παρουσιάσαν ένα ξένο πτώμα για δικό του, και η γυναίκα του εισέπραξε την ασφάλεια...

—Ναί, μά η αστυνομία έπιασε τὸν άνδρα και τὸν έστειλε μέσα...

—Τὸν έπιασε, γιατί στάθηκε κοιτός. Μά εγώ σκέφτηκα έναν τρόπο...

Θά δολοφονήσης κανένα χριστιανό πού θά σοῦ μοιάζη, θά βάλῃς στην τσέπη του τα χαρτιά σου, για να τὸν πάρουν για σένα, και θά φύγῃς για την 'Αμερική, όπου θάρῃω να σε βρῶ μόλις εισπράξῃ την ασφάλεια. Σύμφωνοι ;

—Σύμφωνοι ! τρανίσε ο δυστυχῆς σύζυγος.

Κι' ύστερα από μερικῆς έβδομάδες ένας άνδρωπος βρέθηκε πραγματικῶς δολοφονημένος μέσα στο βαγόν - λί τοῦ τραινου πού πάει αὐτ' τη Δουγκέρρη στο Μπαρρίτ. Τα χαρτιά πού βρέθηκαν έπάνω του δεν άφηναν καμιά αμφιβολία για την ταυτότητά του. Ήταν ο άσχημος σύζυγος της ώραίας γυνακουλιάς.

Ύστερα από μερικῆς μέρες λοιπόν η όμορφη γυνακουλιά, με κλάματα και υιοιολόγια, εισέπραξε τίς 200.000 φράγκα, πού ήταν ασφαλισμῆνος στ' όνομά της ο...μακαρίτης άνδρας της.

Την ίδια μέρα έπήγε και παράγγειλε μιά μαύρη τοιαλέττα τρέλλα. Και μετά δέκα μέρες, έφριχνε στο γραμματοκοιτίο του Ταχυδρομείου — θυρίς έξωτερικῆς — το έξις γράμμα :

«Άγαπητέ μου και...μακαρίτη άνδρούλη. Ξέρεις πὸς πάντα μ' ετρέμαζαν οι βρυκόλακες. Έπικίζω λοιπόν πὸς δεν θά μου γίνῃς μελῆς, τώρα πού πέθανες. Άλλωστε, το κλίμα του Παρισιού, πού είνε τόσο υγιεινό για μένα, έσένα...δεν σε σηκώνει. Κάσε λοιπόν αυτό πού κάθεσαι.

Η άγαπητή σου γυνακουλιά, πού θά σε πειθῇ αινωίως».

Κι' έτσι ο δυστυχῆς άσχημος σύζυγος άπόμεινε στην ξενιτειά χωρίς γυναίκα, χωρίς πεντάρα και με το βάρος μιάς δολοφονίας στην πλάτη !...

ΑΛΦΟΝΣ ΑΛΛΑΙ

ΡΟΔΟΫΛΛΑ

Δεν ύπάρχει κανένας άνδρωπος, ο όποιος να κατέκτησε μιά γυναίκα κι' έπειτα να μην άπόρησε για πούδ λόγο δεν άφρησε να την κατακτήση κανένας άλλος.

Όταν μιά γυναίκα κοινάει το κεφάλι της (δπως κι' αν τὸ κοινάει), πρέπει να εἰστε βέβαιον ότι λέει : «Ναί».

